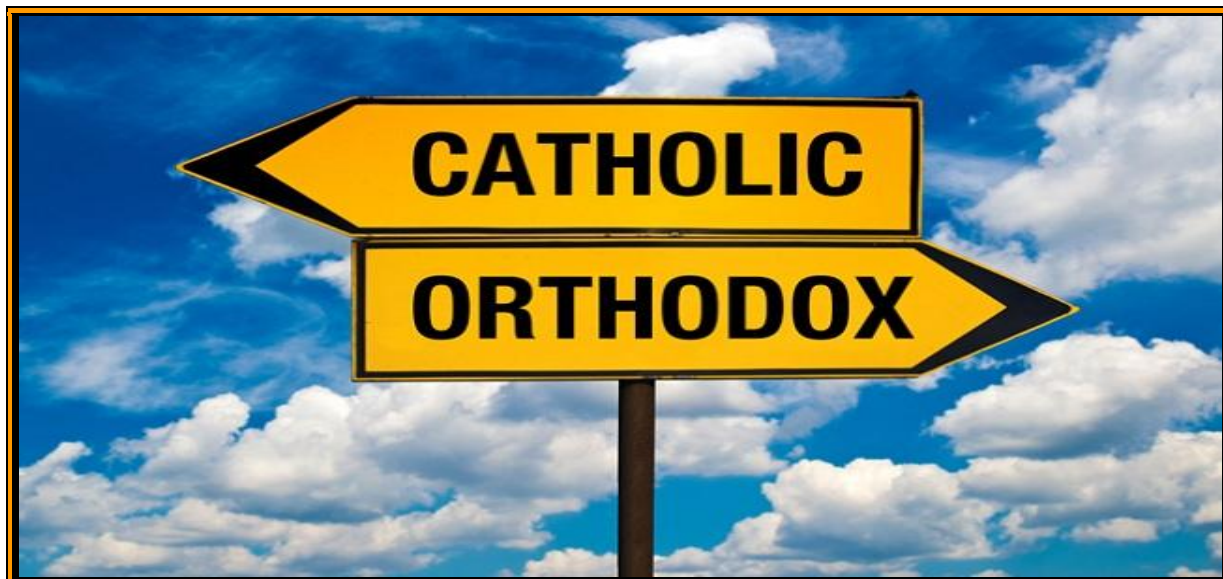

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ.

Μέχρι το 1009 οι Πάπες της Ρώμης και οι Πατριάρχες της Κωνσταντινουπόλεως ήταν ενωμένοι στον κοινό αγώνα εναντίον των Φράγκων Ηγεμόνων και Επισκόπων, αλλά και των κατά καιρούς αιρετικών. Από την παρουσίαση των διαφορών της Ορθοδόξου Εκκλησίας και του Παπισμού διαπιστώνει κανείς τις μεγάλες δογματικές διαφορές, που υπάρχουν μεταξύ μας.

Οι Επίσκοποι της Παλαιάς Ρώμης, παρά τις μικρές και μη ουσιαστικές διαφορές, είχαν πάντοτε κοινωνία με τους Επισκόπους της Νέας Ρώμης και τους Επισκόπους της Ανατολής μέχρι το 1009-1014, όταν για πρώτη φορά κατέλαβαν τον θρόνο της Παλαιάς Ρώμης οι Φράγκοι Επίσκοποι. Υπάρχουν βασικές διαφορές μεταξύ Ορθοδόξου Εκκλησίας και Παπισμού και παραθέτουμε κάποιες από αυτές.

Η βασική διαφορά μεταξύ της Ορθοδόξου Εκκλησίας και του Παπισμού βρίσκεται στην διδασκαλία περί της ακτίστου ουσίας και ακτίστου ενεργείας του Θεού. Ενώ οι Ορθόδοξοι πιστεύουμε ότι ο Θεός έχει άκτιστη ουσία και άκτιστη ενέργεια και ότι ο Θεός έρχεται σε κοινωνία με την κτίση και τον άνθρωπο με την άκτιστη ενέργειά Του, εν τούτοις οι Παπικοί πιστεύουν ότι στον Θεό η άκτιστη ουσία ταυτίζεται με την άκτιστη ενέργειά Του (*actus purus*) και ότι ο Θεός επικοινωνεί με την κτίση και τον άνθρωπο διά των κτιστών ενεργειών Του, δηλαδή ισχυρίζονται ότι στον Θεό υπάρχουν και κτιστές ενέργειες.

Εκτός από την θεμελιώδη διαφορά μεταξύ της Ορθοδόξου Εκκλησίας και του Παπισμού στο θέμα της ουσίας και ενεργείας στον Θεό, υπάρχουν άλλες μεγάλες διαφορές, που έγιναν κατά καιρούς αντικείμενα θεολογικών διαλόγων, όπως:

- το Filioque, ότι το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα και τον Υιό με αποτέλεσμα να μειώνεται η μοναρχία του Πατρός.

- το σημείο του Σταυρού γίνεται με τέσσερα δάκτυλα. Το τέταρτο δάκτυλο συμβολίζει την Παναγία. Κανείς όμως άνθρωπος δεν μπορεί να σταθεί δίπλα στον λατρευόμενο Τριαδικό Θεό. Μ' αυτό τον τρόπο οι Παπικοί ξεφεύγουν στη Μαριολατρεία.

- η χρησιμοποίηση αζύμου άρτου στην θεία Ευχαριστία που παραβαίνει τον τρόπο με τον οποίο ο Χριστός ετέλεσε το Μυστικό Δείπνο. Οι καθολικοί προσφέρουν άζυμο άρτο, ενώ οι ορθόδοξοι άρτο κανονικό.

- ο καθαγιασμός των «τιμίων δώρων» που γίνεται όχι με την επίκληση, αλλά με την απαγγελία των ιδρυτικών λόγων του Χριστού «λάβετε φάγετε... πείτε εξ αυτού πάντες...».

- η θεωρία ότι η σταυρική θυσία του Χριστού εξιλέωσε την θεία δικαιοσύνη, που παρουσιάζει τον Θεό Πατέρα ως φευδάρχη και παραθεωρεί την Ανάσταση.

- οι λειτουργικές καινοτομίες σε όλα τα μυστήρια της Εκκλησίας (Βάπτισμα, Χρίσμα, Ιερωσύνη, Εξομολόγηση, Γάμος, Ευχέλαιον). Η ορθόδοξη Εκκλησία βαφτίζει διά καταδύσεως, ενώ η καθολική ρίχνει νερό στο κεφάλι του βαφτιζομένου.

- η μη μετάληψη των λαϊκών από το «Αίμα» του Χριστού.

- το πρωτείο του Πάπα, κατά το οποίο ο Πάπας είναι «ο episcopus episcoporum και η πηγή της ιερατικής και εκκλησιαστικής εξουσίας, είναι η αλάθητος κεφαλή και ο Καθηγεμών της Εκκλησίας, κυβερνών αυτήν μοναρχικώς ως τοποτηρητής του Χριστού επί της γης» (Ι. Καρμίρης). Με αυτήν την έννοια ο Πάπας θεωρεί τον εαυτό του διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου, στον οποίον υποτάσσονται οι άλλοι Απόστολοι, ακόμη και ο Απόστολος Παύλος.

- η μη ύπαρξη συλλειτουργίας κατά τις λατρευτικές πράξεις.

- το αλάθητο του Πάπα. Το αλάθητο είναι η άποψη ότι ο Πάπας όταν μιλάει ως Πάπας είναι αλάθητος. Αυτό δεν στηρίζεται βεβαίως πουθενά. Στην Εκκλησία του Χριστού αλάθητοι είναι μόνο οι οικου-

μενικές σύνοδοι όπου μετέχουν ανεξαιρέτως όλοι οι επίσκοποι της Ενώμενης Εκκλησίας.

– το δόγμα της ασπίλου συλήψεως της Θεοτόκου και γενικά η μαριολατρεία, κατά την οποία η Παναγία ανυψώνεται στην Τριαδική θεότητα και μάλιστα γίνεται λόγος και για Αγία Τετράδα.

– καταργήθηκε η ιερατική αμφίεση, το ράσο.

Στον Παπισμό έχουμε απόκλιση από την ορθόδοξη Εκκλησιολογία. Ενώ στην Ορθόδοξη Εκκλησία δίνεται μεγάλη σημασία στην θέωση που συνίσταται στην κοινωνία με τον Θεό, διά της οράσεως του ακτίστου Φωτός, οπότε οι θεούμενοι συνέρχονται σε Οικουμενική Σύνοδο και οριοθετούν ασφαλώς την αποκαλυπτική αλήθεια σε περιπτώσεις συγχύσεως, εν τούτοις στον Παπισμό δίνεται μεγάλη σημασία στον θεσμό του Πάπα, ο οποίος Πάπας υπέρκειται ακόμη και από αυτές τις Οικουμενικές Συνόδους. Σύμφωνα με την λατινική θεολογία «η αυθεντία της Εκκλησίας υπάρχει τότε μόνον όταν στηρίζεται και εναρμονίζεται με την θέληση του Πάπα. Σε αντίθετη περίπτωση εκμηδενίζεται». Οι Οικουμενικές Σύνοδοι θεωρούνται ως «συνέδρια του Χριστιανισμού που συγκαλούνται υπό την αυθεντία και την εξουσία και την προεδρία του Πάπα». Αρκεί να βγει ο Πάπας από την αίθουσα της Οικουμενικής Συνόδου, οπότε αυτή παύει να έχει κύρος. Ο Επίσκοπος Μαρτέ έγραψε: «θα ήταν πιο ακριβείς οι ρωμαιοκαθολικοί αν εκφωνώντας το «Πιστεύω» έλεγαν: «και εις έναν Πάπαν» παρά να λένε: «και εις μίαν... Εκκλησίαν»».

Επίσης, «η σημασία και ο ρόλος των Επισκόπων μέσα στην ρωμική Εκκλησία δεν είναι παρά απλή εκπροσώπηση της παπικής εξουσίας, στην οποία και οι ίδιοι οι Επίσκοποι υποτάσσονται, όπως οι απλοί πιστοί». Στην παπική εκκλησιολογία ουσιαστικά υποστηρίζεται ότι «η αποστολική εξουσία εξέλιπε με τους αποστόλους και δεν μετεδόθη στους διαδόχους τους επισκόπους. Μονάχα η παπική εξουσία του Πέτρου, υπό την οποίαν βρίσκονταν όλοι οι άλλοι, μετεδόθη στους διαδόχους του Πέτρου, δηλαδή στους Πάπες». Μέσα σε αυτήν την προοπτική υποστηρίζεται από την παπική «Εκκλησία» ότι όλες οι Εκκλησίες της Ανατολής είναι διστάμενες και έχουν ελλείψεις και κατά οικονομίαν μας δέχονται σε κοινωνία, και βέβαια κατ' οικονομίαν μας δέχονται ως αδελφές Εκκλησίας, επειδή αυτή αυτοθεωρείται ως μητέρα Εκκλησία και εμάς μας θεωρούν θυγατέρες Εκκλησίες.

Το Βατικανό είναι κράτος και ο εκάστοτε Πάπας είναι ο ηγέτης του Κράτους του Βατικανού. Πρόκειται για μια ανθρωποκεντρική οργάνωση, για μια εκκοσμίκευση και μάλιστα θεσμοποιημένη εκκοσμίκευση. Το Κράτος του Βατικανού ιδρύθηκε το 755 και αναγνωρίστηκε το 1929.

Υπάρχουν μεγάλες θεολογικές διαφορές, οι οποίες καταδικάστηκαν από την Σύνοδο επί Μεγάλου Φωτίου και στην Σύνοδο επί αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, όπως φαίνεται και στο «Συνοδικό της Ορθοδοξίας». Επιπλέον και οι Πατέρες της Εκκλησίας και οι Τοπικές Σύνοδοι μέχρι τον 19ο αιώνα καταδίκάζαν όλες τις πλάνες του Παπισμού. Το πράγμα δεν θεραπεύεται ούτε βελτιώνεται από κάποια τυπική συγγνώμη που θα δώσει ο Πάπας για ένα ιστορικό λάθος, όταν οι θεολογικές απόψεις του είναι εκτός της Αποκαλύψεως και η Εκκλησιολογία κινείται σε εσφαλμένο δρόμο, αφού μάλιστα ο Πάπας παρουσιάζεται ως ηγέτης του Χριστιανικού κόσμου, ως διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου και βικάριος – αντιπρόσωπος του Χριστού πάνω στην γη, ωσάν ο Χριστός να έδωσε την εξουσία του στον Πάπα και Εκείνος αναπαύεται ευδαίμων στους Ουρανούς.

Αρχική ανάρτηση στο dogma.gr.

Πηγή : <http://users.sch.gr/>